

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOICIU, LIVIU IOAN

Ajuns din urmă / Liviu Ioan Stoiciu ;
cuvânt însoțitor de Ioan Holban. - Iași : Junimea, 2017
ISBN 978-973- 37-2045- 4
I. Holban, Ioan (pref.)
821.135.1-31

Redactor colaborator: *Ioan HOLBAN*

Tehnoredactor și coperte: *Florentina VRĂBIUȚĂ*

Grafică de *Vasilian DOBOȘ* (*Poemul desenat*, revista Scriptor nr.5-6, 2015)

Editura JUNIMEA,

Strada Păcurari nr. 4

BCU – *Mihai Eminescu*

(Fundațiunea Universitară *Regele Ferdinand I*)

cod 700 511

Iași – ROMÂNIA

tel.: 0232 410 427

C. P. 85, Oficiul Poștal nr. 1

e-mail: edjunimea@gmail.com

revistascriptor@gmail.com

Vă invităm să vizitați site-ul nostru,

la adresa www.editurajunimea.ro

(unde puteți comanda oricare dintre titluri,

beneficiind de reduceri),

precum și pagina de facebook a editurii Junimea.

Editura Junimea și revista Scriptor

sunt membre ale Asociației Revistelor, Imprimeriilor

și Editurilor Literare

(A.R.I.E.L.),

asociație cu statut juridic, recunoscută de Ministerul Culturii.

© Liviu Ioan STOICIU

© Editura JUNIMEA, IAȘI – ROMÂNIA

Liviu Ioan STOICIU

Ajuns din urmă

(poemul-jurnal / jurnalul-poem)

Editura Junimea

Iași – 2017

că am venit să-i dau telefon cu picioarele tremurând de emoție. Că a fost ceva telepatic, dacă tam-nisam i-am dat telefon taman când a adus pe biroul lui manuscrisul volumului meu, e clar că s-a discutat în vreun fel intens de mine în redacție... Știindu-mă „oaie neagră”, m-am abținut să mai sper că mai pot să public vreo carte. Că iar m-au apucat emoțiile: nervii din plex, în principal, subminându-mă... Începe iar morișca editorială? Mă vor ține nervii? N-am mai citit volumul în manuscris „O lume paralelă” de mai bine de trei ani (l-am definitivat-dactilografiat în 1986), oare îmi va mai plăcea poezia de acolo? Mă tem să-l recitesc: va trebui totuși să iau taurul de coarne...

SUMAR

Ioan HOLBAN: Peștele (încă) viu din borcan și din cadă.....	5
Sâmbătă, 7 martie 1987, Focșani	11
<i>Pe direcția răsărit</i>	12
Duminică, 8 martie 1987	14
<i>La răscrucea vremurilor</i>	15
Vineri, 13 martie 1987	18
<i>Ceasul deșteptător</i>	20
Sâmbătă, 14 martie 1987	23
<i>La priveghi</i>	24
Duminică, 15 martie 1987	26
<i>Nu ne ține nimeni socoteală</i>	27
Sâmbătă, 21 martie 1987	29
<i>Să poarte noroc</i>	30
Sâmbătă, 28 martie 1987	33
<i>Are calități antidepressive</i>	34
Duminică, 29 martie 1987	36
<i>Șapte păcate</i>	36
Vineri, 3 aprilie 1987	39
<i>La semănat, la brâu cu o traistă</i>	41
Duminică, 5 aprilie 1987	42
<i>Nu se mai termină</i>	43

Luni, 6 aprilie 1987	45
<i>E adusă turma tăcută la sare</i>	47
Vineri, 1 mai 1987	51
<i>Aplecată asupra vetrei</i>	51
Sâmbătă, 2 mai 1987	55
<i>Nemulțumit de propria-i stea</i>	56
Duminică, 3 mai 1987	58
<i>În vizită la ai lui</i>	58
Vineri, 8 mai 1987	61
<i>Fără memorie</i>	62
Sâmbătă, 9 mai 1987	65
<i>Înfățișarea stihiei</i>	66
Duminică, 10 mai 1987	69
<i>Îndrăgostită</i>	70
Miercuri, 7 octombrie 1987	73
<i>Două mii de ani</i>	76
Joi, 8 octombrie 1987	78
<i>În picior</i>	81
Sâmbătă, 10 octombrie 1987	83
<i>În puterea nopții</i>	84
Duminică, 11 octombrie 1987	86
<i>Vizitatori</i>	87
Luni, 26 octombrie 1987	90
<i>Îmi spune bunicul</i>	92
Marti, 27 octombrie 1987	93
<i>Am mai fost pe aici</i>	95

Vineri, 6 noiembrie 1987	96
<i>Pe urmele pribeagului</i>	99
Sâmbătă, 7 noiembrie 1987	101
<i>Nu departe de trăsura închisă care așteaptă pe chei...</i>	103
Duminică, 8 noiembrie 1987	105
<i>Țărani la prășit, adormiți</i>	106
Joi, 12 noiembrie 1987	108
<i>Muribund</i>	111
Vineri, 13 noiembrie 1987	113
<i>Gândind încet</i>	116
Sâmbătă, 14 noiembrie 1987	118
<i>Vanitate</i>	120
Duminică, 15 noiembrie 1987	122
<i>Claun</i>	125
Joi, 19 noiembrie 1987	127
<i>O siluetă</i>	129
Vineri, 20 noiembrie 1987	131
<i>Rădăcinile răului</i>	134
Sâmbătă, 21 noiembrie 1987	137
<i>Să trăiți!</i>	138
Duminică, 22 noiembrie 1987	141
<i>Femeie singură</i>	141
Marti, 5 ianuarie 1988, Focșani	145
<i>Aștept zorii</i>	148
Duminică, 17 ianuarie 1988, Focșani	150
<i>Fierul de călcat</i>	150

Joi, 21 ianuarie 1988.....	154
Respect pentru oameni și cărți <i>Ca un bici</i>	158
Joi, 28 ianuarie 1988.....	160
<i>Zero</i>	162
Duminică, 27 martie 1988.....	164
<i>Și</i>	164
Sâmbătă, 9 aprilie, după prânz / duminică, 10 aprilie 1988, Noaptea Învierii.....	167
<i>Cuget</i>	170
Sâmbătă, 16 aprilie 1988.....	172
<i>E o atmosferă lascivă</i>	176
Duminică, 17 aprilie 1988.....	177
<i>Migrații</i>	178
Joi, 21 aprilie 1988.....	180
<i>Are un blestem</i>	182
Duminică, 24 aprilie 1988.....	184
<i>În căutătura ochilor</i>	184
Sâmbătă, 23 iulie 1988.....	187
<i>Pact secret</i>	187
Duminică, 24 iulie 1988.....	190
<i>Ecoul frumuseții</i>	192

**În colecția *Memoria clepsidrei* au apărut
(2015-2017, alfabetic):**

Victor ACIOCÎRLĂNOAIEI
D.O. - Domiciliu obligatoriu

Vasile ANDRU
Pe orbita revelației

Eugenia BULAT (Chișinău)
Piatra de Ca' Vendramin

Nicolae BUSUIOC
*Amintiri din Bibliopolis.
Fascinațiile Iașului cultural*

Gabriel CHEROIU
Vânătoare după vânătoare

Grigore CHIPER (Chișinău)
Piese dintr-un puzzle

Valentin COȘERIANU
100 de zile cu Petru Creția

Ioana DIACONESCU
*O conștiință literară.
Mihai Ursachi în documentele Securității*

Florica DURA (coordonator)
Cartea de la Valea Vinului

Mircea Radu IACOBAN
Trăim o singură dată

Mihai IACOBESCU
Comoara de la Voroneț

Nota Autorului:

Jurnalul-poem. *Poemul alege ziua de jurnal. Ziua în care poemul a fost scris. Poeme inedite, rămase în sertar, nepublicate în volume, asemenea jurnalului. Jurnalul e și el scris de mână, într-un registru masiv. Poeme și pagini de jurnal cuprinse între 7 martie 1987 și 24 iulie 1988, eȘantioane. Poeme obsedate de sentimentul ratării. Aveam 37-38 de ani, locuiam la Focșani, la bloc, alături de prozatoarea Doina Popa, soție, și de Laurențiu-Ion, fiu, la 11-12 ani, elev; eu eram bibliotecar la Biblioteca Județeană „Duliu Zamfirescu” Vrancea – BJ, Doina Popa era funcționar la Liceul industrial 1, ISEH, din Focșani, avea 34-35 de ani. Se înțelege, o altă parte din poemele scrise în anii 1987 și 1988 au fost publicate în volume sau în reviste, rătăcite, uitate, ascunse, nu țin nici o socoteală a lor. Altfel, se poate și așa: să fie integrat jurnalul în fiecare poem și să se citească, natural, de la cap la coadă ca poem-jurnal; poem al timpului meu, al stărilor lui de suflet, real-biografic, postmodern. Nu e greu de fragmentat în versuri jurnalul, să intre în armonie cu poemul...*

Ioan HOLBAN

Peștele (încă) viu din borcan și din cadă

„Ajuns din urmă” este un fragment din vastul jurnal pe care **Liviu Ioan STOICIU** îl publică, în reviste de mai mulți ani; segmentul acesta cuprinde perioada tulbură, problematică a anilor 1987-1988, vremuri „infecte”, când, față cu agresiunea sistemului ideologic, social și economic al vechiului regim ce trece peste cotele de avarie, unde a funcționat o jumătate de secol, poetul se repliază între poemele de care se lasă scris și în notațiile unui jurnal care provoacă textul liric, într-o *geneză reciprocă*, ivind ceea ce autorul însuși numește *jurnalul-poem*: „Poemul alege ziua de jurnal. Ziua în care poemul a fost scris (...) Altfel, se poate și așa: să fie integrat jurnalul în fiecare poem și să se citească, natural, de la cap la coadă ca *poem-jurnal*; poem al timpului meu, al stărilor lui de suflet, real-biografic, postmodern. Nu e greu de fragmentat în versuri jurnalul, să intre în armonie cu poemul...”, se spune într-o „Notă” a autorului care sugerează tema-pivot și, implicit, pista de lectură a jurnalului-poem: o densă rețea a creației, singurul lucru important din existența lui Liviu Ioan Stoiciu - o continuă căutare a poemului în relief accidentat, în perpetuă schimbare, al ființei interioare. Scris *pe ascuns*, ferindu-se de ochii Doinei Popa care dactilografiază la mașina de scris un roman și de cei ai lui Laurențiu, fiul care face teme, pleacă și vine de la școală, la joacă, la bunici („din superstiție: dacă sunt descoperit că scriu, nu mai pot să scriu, pur și simplu mi se taie avântul, mă inhib”; „mă chinuiesc să definitivez un poem, pe furiș, întrerupt continuu”), poemul e o supapă de eliberare a pasiunii și nervozității unei ființe care e ca un cazan pe foc, cu capacul bine așezat, etanș: „Singurele mele bucurii, în esență, sunt aceste versuri, nu știu de ce scrise pe furiș, e o indecență scrisul?”.

Asemenea momente sunt, însă, rare pentru că relația autorului cu propriul text este una tensională, un raport de adversitate, o luptă cu ceva/ cineva care nu vine, jurnalul-poem fiind (și) un spațiu de manevră, un poligon de tragere, unde se fac reglajele fine ale versurilor și ochiului (auto)critic; „singurele mele bucurii” se sting repede în sentimentul zădărniceii, al renunțării („ar trebui să mă las de scris”, notează poetul care are tot mai des conștiința inutilității scrisului), mai mult încă, al dezastrelor dezamăgirii de sine, când „nu mai dau două parale nici pe scris, nici pe citit”. Autorul jurnalului-poem din „Ajuns din urmă” este foarte aspru, necruțător cu poemele sale „puse la ciorap” spre sfârșitul anilor '80: unele i se par o „porcărie”, o tâmpenie, nimica toată, „complet cretin”, de o idiotenie jenantă, un eșec, nesărat, neinspirat, prozaic, altele sunt ambigue, o improvizație cel mult onorabilă pe care, totuși, era mai bine să nu o fi scris pentru că nu poate fi luată în serios, în sfârșit, multe poeme sunt expediate iadului: nu există o poezie mai prost primită, huiduită, năruită în adjective dintre cele mai dure. Cu toate acestea, tâmpeniile, idioteniile, porcăriile, eșecurile, improvizațiile, dar și poemele „ciudate”, cele care i se par „nu prea rele” sunt, toate, scoase din sertar, publicate în volume sau în reviste, în acest jurnal-poem și livrate cititorului de mâine, de care are nevoie, cu ascunsa speranță că acesta îi va infirma verdictele prea aspre: „Profit, «inspirat de singurătate» și de la ora 16.45 la 17.10 scriu un poem care nu mi se pare a fi prea rău: eu știu?”, notează poetul la 28 aprilie 1988, clipind complice către cititorul de peste aproape treizeci de ani. Angajat într-un război de uzură cu propriile texte și cu editurile vremii, *paria* printre politrucii și activiștii culturali vrânceni, captiv într-un univers domestic al automatismelor zilnice (zilele curg, după același scenariu obsedant, între micul dejun standardizat - „o felie de pâine unsă cu margarină și dulceață”, baia în apa „călâie” sau încălzită la aragaz, atmosfera dușmănoasă de la biblioteca județeană din Focșani, unde, tolerat, încă lucrează, procurarea ziarelor și revistelor pentru a constata, o dată și încă o dată, „prostituția ceaușistă din presă” și reprizele repetate ale curățeniei în casă, zgomotul mașinii de scris a Doinei Popa care (re)dactilografiază romane, programele sărace și agresive de la televizor, cu fotbal, desene animate, filme proaste, „Nicocea”, Nicolae Ceaușescu, adică și, mai ales, plimbatul unui pește viu din borcan în cada din baie și invers - o imagine semnificativă a sine-

lui închis în „borcanul” unei existențe fără orizont), poetul admite rareori un armistițiu cu sine însuși, într-o fiziologie a creației, proprie poetilor de oricând: „Termin, de la ora 17.30 la 18.15, pe furiș poemul început/ astă noapte (așa scriu eu poemele,/ retras în singurătate/ la birou, în deplină liniște, fără vreun aparat/ deschis, să mă pot concentra; mă așez la birou și aștept,/ dacă «vine inspirația» și curg versurile de la sine,/ sontan, bine, dacă nu, nu, abandonez după jumătate de oră;/ eu scriu numai poeme de sertar; de fiecare/ dată le transcriu: dacă la recitirea lor, după o lungă/ perioadă, descopăr că au o minimă/ valoare sentimentală, le păstrez, dacă nu, le arunc...”. În sertarul dezamăgirilor, renunțărilor și dezabuzării, cititorul „de mâine” găsește, iată, texte de antologie, care trans-figurează, prin relieful interior, epoca și poetul acesteia; „totală indiferență a gândului: pe/ acoperiș, ramuri rupte trosnind, tropăituri, foșnete... Și/ nici o tresărire înlăuntru./ Cineva umblă pe acoperiș, treaba/ lui. O fi fierul de călcat. O fi îngerul morții. Umbrarele/ sunt pline de tântari și nimicuri./ Afară, praful stelelor, din trecutul lor îndepărtat, se/ așază, se așază: particulă cu particulă, pretutindeni, caii/ sălbatici îl calcă în galop, îl/ ridică la cer, îl reaşază sub greutatea unui fier de călcat./ Caii/ liberi, clădiți în nouri... Înlăuntru/ lor, viermii. Viermii/ au o cărare a lor pe pereți, de unde vin? Unde/ se duc? Unii viermi urcă, alții/ coboară.../ Poate prescriu ceva. Dar ce pot ei să prescrie, să/ înțeleg eu? Eu, condamnat iremediabil/ la eșec. Îmi vedeți/ urmele fierului de călcat pe buze...” („Fierul de călcat”).

Jurnalul-poem al lui Liviu Ioan Stoiciu, structurat în jurul temei-pivot a poetului-poeziei, circumscrie epoca, în „ipostaza” sa din Vrancea vremii, prin notații seci care iau pulsul unei realități derizorii, dar, mai cu seamă, prin două metafore foarte puternice, distilate în „partea” lirică din „Ajuns din urmă”: oglinda unei *băltoace* unde nu se vede decât un șoarece înecat și *urechile* de peste tot („Cele mai dezvoltate/ obiecte acum pe la noi sunt urechile, au urechi până/ și particulele de colb de pe cărți”), din poeme precum „La răscrucea vremurilor” și „Să trăiți!”, figurează toată frustrarea unor „vremuri meschine”, a unei lumi ca un infern „plin de lanțuri”, cu muncile agricole obligatorii, cozile, goana după „ceva”, dese întreruperi ale curentului electric „pentru economie”, calorifere reci, pâine pe cartelă și veșnica supapă care e fotbalul, traiul „pe datorie” și pușinii bani procurați din vânzarea sticlelor goale, revolta de la

Brașov din 1987, cu „efectele” sale la Focșani, într-un absurd ionescian („Comentăm Brașovul incendiar:/ este indiscutabil că efectele protestelor lui au/ ajuns și la Focșani, la Hală/ se vinde carne proaspătă de oaie, ieri s-a vândut ficat,/ azi s-au vândut conserve chinezești de carne/ (ceva ce nu s-a mai văzut de ani de zile!). Ce apuc să/ cumpăr eu: 6 kile de mere (36 lei), 5/ cutii de lapte concentrat nemaivăzute prin magazine (40 lei)/ și două borcane de fasole verde pentru/ export (22 lei). La unitatea alimentară 8 se vând azi/ iar salamuri: așa ceva chiar că nu se poate.../ Vai de capul nostru, e atâta umilință la mijloc! Se taie/ curentul electric de la ora 8, ăstora le mai trebuie/ o mișcare populară de protest”), cu mesajul pe care îl dă *paria* din Vrancea protestatarilor brașoveni („Să le dea Dumnezeu tărie și sănătate tuturor celor ce au protestat cu convingere și acum suferă prin pușcăriile românești, uitați de toți...”), trecut/ ascuns într-un text *periculos*: ”Acest registru-jurnal poate fi o probă în justiție, o dată confiscat; aștept zilnic să fiu percheziționat de cei care mă urmăresc... „; zilele bune par să se fi sinucis în *noaptea românească*, cu mascarade, măști, tobe și suflete „prostitute”, ajunse „până în regiunea/ calotelor polare și întoarse aici pentru o zi”. În focarul oglinzilor paralele ale prozei jurnalului și poemului sunt nervii de la marginea suportabilității și realitatea crudă a unui coșmar care nu se mai termină: „fratele meu Marian era/ dus în delegație ieri după furaje pe lângă/ Râmnicu Vâlcea, deoarece vacile de 1a CAP Adjud nu mai pot/ sta în picioare de foame! Ca să poată fi adăpate sunt/ ținute între pari, cică, să nu cadă de pe picioare.../ Mi-e milă -/ din câte aud, situația e generală în țară, la/ nivel de CAP (până și amărâțul de Florea Ceaușescu scrie în/ „Scânteia” de... porcii care mor de foame la Giurgiu)./ Altceva: despre tăierea pomilor fructiferi/ cu forța (e ordin în acest sens): se țin copiii de mâini în/ jurul pomilor când vine buldozerul, degeaba.../ La Păunești au fost/ arestați, e prea de tot, cei ce s-au opus la aratul/ grădinilor (din păcate, măgăria în sine/ a fost confirmată în ziarul „Milcovul”, că da, e voie să fie/ luate toate grădinile și «redate agriculturii»,/ lăsând bieții țărani să/ moară de foame!). Nu mai spun de vitele legate de gardul/ primăriilor în comune, oamenii nemaivând ce/ să le dea de mâncare (faci pușcărie și dacă ajungi să cumperi carne de vită tăiată clandestin) «conform legii», care primării sunt și ele depășite de situație...”.

Câteva vise trecute repede în neliniște și coșmar, relații consemnate vag, în sugestie, mai degrabă, cu lumea literară (o epistolă pentru Aurel Dumitrașcu, una adresată „dragilor poeți nemțeni”, nimic, însă, despre participarea la Colocviile de Poezie de la Târgu Neamț), filme „egale cu zero” ori numai „agreabile”, lecturi, în căutare de vocabular, din „Magazin” și, iată, „Prohodul Domnului”, din revistele literare și poezie de Nichita Danilov, Dumitru Pricop, Florența Albu („Efectul de seră” e o carte „cu destule poeme valoroase”), Ion Trif Pleșa (un activist fără conștiință artistică) nu sunt decât false refugii, cum e cada din baie pentru peștele viu din borcan: *închis pe dinlăuntru* - atât și astfel sunt ființa, epoca și poezia din jurnalul-poem al lui Liviu Ioan Stoiciu: „gratii de colivie, butucii de vie pietrificați au/ devenit conștienți de faptul/ că privirea noastră pe cer, în adânc, pătrunzătoare,/ este o privire înapoi în timp,/ spre epoci anterioare formării valurilor de pământ de pe/ aici... Sunt butuci de vie/ pietrificați; în fața ochilor. Până și ei -/ gratii de colivie în care, din străbuni, pruncul este culcat/ după ce este dat din mână în mână la toți/ mesenii să i se pună în scutece bani. «Bani pentru somnul/ cosmic al copilului», spune/ profesorul de filozofie și e aplaudat, bravo... Aici/ închiși pe dinlăuntru, în/ trup, pe după gratii, unde numai viclenia... Numai/ gândul rău și gândul bun mai/ pot fi libere, nerostite, cu adevărat, venind de la/ Dumnezeu, ca un bici...” („Ca un bici”)

Sâmbătă, 7 martie 1987, Focșani

La 37 de ani, furat de aparențe. Zi de recuperare, pentru 1 februarie sau 1 martie, nu știu încă.

Dorm prost, vine Laurențiu, fiul, și mă pune la treabă, să-i repar fermoarul la pantalonul vătuit, mă chinui.

La 10.30 copilul (la 11 ani) pleacă la film: azi nu va învăța, va viziona „Gheața verde” (dacă am reținut bine, habar nu am ce e). Nu am de ales, mă bărbieresc și după ora 11 mă grăbesc spre „Olga”, pe Cuza Vodă: tocmai a primit oleacă de marfă, e drăguță, îmi dă din ce are, două deodorante „de toamnă ruginie” (27 de lei bucata), două șampoane înflorate bulgărești, două săpunuri

(„Dalia” și „Margareta”) și o forfecuță de unghii, mare raritate, plus săptămânalul *Magazin*, ziarul *Milcovul* (în care sunt pomenit că am participat la șezătoarea literară de la Cârligele) și un supliment de fotbal. S-au dus 165 de lei: gata, azi termin banii. Trec pe la Hala Moldovei, iau revista *Cronica* (e formidabil sfârșitul „Norei”, ca fapt divers: un tată îi violează soția fiului lui și o lasă gravidă, fiul îi scoate tatălui ochii!), unde continuă „Enigmele Lunii”. Iau de la magazinul „Putna” șase eclere și cinci „Dunărea”, s-au dus ultimii bănuți, rămân fără pâine. Las trei prăjituri „Dunărea” doamnei „Olga”, îi sărut mâna că a fost atentă cu mine azi. Vin acasă, mănânc pește marinat (adus de Doina, soția, ieri), brânză de burduf și halva, fac pe holuri și în bucătărie curățenie, fac patul în camera copilului, mă așez în fața televizorului, la desen animat („Dalmațienii”) și la fotbal internațional... Vine Laurențiu de la film, din oraș, îi dau să mănânce, nu-și găsește locul, va pleca de capul lui prin oraș, va mai reveni acasă la 18.30 cu Bogdan, fiul Doamnei Teodoru, colega de serviciu. La 14.15 soseș-

te și Doina, n-a mai participat la Ziua Femeii, că „s-a pus masă” la ea la liceu (Liceul 1), a primit însă trei garoafe (mare necaz cu florile astea azi, de negăsit!), de la femei profesoare. La 15 mă culc lângă soție, dorm profund (ieri am visat că eram la un fel de seminar, într-un hangar uriaș, peste tot era mizerie, nu exista grup sanitar și nu știam unde mă pot elibera, azi nu mai țin minte ce am visat, dar știu că mi-am amintit în vis de visul de ieri). Doina a visat că alerga după... sufletul lui Mircea Sîntimbreanu (el ne-a debutat editorial pe amândoi). De la ora 17, Doina Popa dactilografiază continuu, cu o viteză amețitoare: îmi distrage permanent atenția de la ale mele... Ca de fiecare dată, scriu un poem pe ascuns (din superstiție; dacă sunt descoperit că scriu, nu mai pot să scriu, pur și simplu mi se taie avântul, mă inhib), acopăr hârtia pe care scriu cu un ziar deschis, cine mă vede la birou crede că eu citesc ziarul, nu că scriu. Scriu de mână (ca de obicei) un poem, de la ora 16.45 la 17.45:

Pe direcția răsărit

vibrații ale aerului, inflorescențe – ele fiind cele care omoară vițelul sfârșitului de iarnă. Vibrații alungate cu pietre până la țărmul mării. Țărmul mării insuflând entuziasm... Vibrații care au predispus viitorul să se producă mai devreme? Chiar dacă nu întotdeauna după frig urmează cald.

Vibrații ale reînvierii anuale în jurul vițelului sfârșitului de iarnă, capricioase. Vibrații ale zidului ei psihiatric: îi e detectată poziția scheletului pe direcția răsărit. Ah, numai vălul

deznădejzii lui să nu vă cuprindă! Un vâl impalpabil...

Făcând jocul

perfid al întâmplării. Dacă vă roade neîncrederea: ați prins rădăcini? Rădăcini noi, tulpinițe, vârf de frunze, ați pus piciorul pe prima treaptă: care coboară sau care urcă? Care fac vibrații... Nu vă e clar?

Primăvara vine întâi din creier.

După ce scriu poemul, mănânc macaroane cu brânză la cuptor, dulci, deschid radioul și ascult Europa Liberă, apoi deschid televizorul la Chișinău, unde e muzică. Am și azi cana mea mare cu cafea rece pe birou, cafea „amestec”. Fiindcă mașina de scris bubuie în dormitor, în două rânduri o așez pe masă, reasez și masa, Doina îmi spune că o deranjez când intru în dormitor cât ea dactilografiază, îmi pierd chef. La televiziunea română nu e nimic de văzut, e aniversată Elena Ceaușescu! Ziua Femeii se confundă cu ea, sperie copiii!

A înnebunit Ziua Femeii! Laurențiu plânge după ora 20 că vrea să meargă în Cartierul Sud. Urlu la el să mă lase în pace, tu nu vezi ce frig e afară? Degeaba. La ora 21 sunt cu copilul în drum spre Sud, pe jos. Nu mai am loc să scriu aici, așa că voi continua la ziua de mâine...

Duminică, 8 martie 1987

Dormitez nervos după ora 8, când Doina începe dactilografierea în continuare a celor 230 de pagini la un rând și jumătate ale celei de-a treia ei cărți (roman). M-am săturat de atâta zgomot, îmi face rău efectiv țaca-țaca. Adevărul e că m-am sensibilizat la culme, la cel mai mic zgomot tresar, nu mai știu ce să mă fac. Dacă dorm, sar în sus, dacă sunt treaz, nu mă pot concentra la nimic, zgomotul îmi distrage atenția. Normal ar fi să plec de acasă, dar unde să mai plec?

La 12 mă pun pe picioare, supărat, dar nu destul: mă las împăcat, e Ziua Femeii... Așa, să rețin aici ce am făcut ieri după ora 21: în drumul spre Cartierul Sud (noi locuim în preajma centrului, pe strada Bucegi) – Laurențiu e fericit că i-am făcut pe plac, îi atrag atenția că a doua oară va trebui să se hotărască mai devreme; vorbim despre ale noastre, el recunoaște că nu-i face nici o plăcere să citească, deși colegii lui citesc pe rupte, și că nu știe ce să facă atunci când are timp liber... Sosit la părinții Doinei, stau până la 22.15, Laurențiu rămâne aici: discutăm pe marginea necazurilor lui Valentin Popa (fiul lor stabilit la Brăila, de vârsta mea, fratele Doinei), îi calmez. Vin singur acasă: Doina îmi pune să mănânc și pleacă să se culce, mă îmbufnez, că de ce nu stă cu mine... Profit de nervii mei și de plimbarea pe nepusă masă pe frigul de afară în Cartierul Sud și de la ora 23.30 la 0.15 scriu un mic poem! Îl consider al doilea poem (sau ce o fi) al zilei de ieri. Mi se întâmplă rar să scriu două poeme într-o zi, oricât de scurte ar fi ele, e un mecanism al scrisului spontan, care mă contrariază mereu:

La răscrucea vremurilor

la răscrucea vremurilor, în oglinda unei băltoace: care ne îngăduie să ne întrezărim câteodată destinul, în general, sau câte un stigmat al lui, de exemplu lipsa celui de-al doilea picior, care exprimă vegetația în formele sale umflate de sevă...

În oglinda unei băltoace, cu ferestre spre tufele înflorite de iasomie, unde se ascunde o poartă. Ești sigur? E o poartă din amintire.

Poartă care se deschide când înflorește iasomia, îi vezi în ea surâsul? Palid. Nu-i vezi nici încântarea pe care i-o provoacă mirosul de iasomie... În oglinda unei băltoace, la răscrucea vremurilor. Vezi? E ceva divin... Nu văd decât un șoarece înecat. Tu ce faci, îmi ghicești destinul în șoarecele ăsta mort? Vino-ți în fire...

Mă culc pe la 2, după ce citesc presă literară, restanță... Dar să mă întorc la ziua de azi, duminică, 8 martie 1987. Deschid la prânz televizorul (o fac doar de curiozitate la ora asta; altfel, deschid televizorul numai seara): la Albumul duminical, previzibil și regretabil, e o parodie de un prost gust incredibil de Ziua Femeii, numai Elena Ceaușescu se aude și se vede (bine că nu se și miroase), te apucă plânsul, las televizorul să meargă pe programul „sovietic” de la Chișinău. Măncăm, Doi-